

VECI,
KTORÉ
TAJÍME
PRED
SVETOM

Dobří chlapeci sa do zlych dievčat nezalúbia.

LUCY SCORE

LUCY SCORE
VECI, KTORÉ TAJÍME PRED SVETOM

VECI,
KTORÉ
TAJÍME
PRED
SVETOM

LUCY SCORE

aurora

Z anglického originálu Lucy Score: *Things we hide from the light*, ktorý vyšiel vo vydavateľstve That's What She Said Publishing, Inc. v roku 2023, preložila Terézia Štubniaková.

Vydalo Vydavateľstvo AURORA spol. s r. o., v Bratislave v roku 2023.
Číslo publikácie 19.

Jazyková redakcia Zuzana Šmatláková
Jazyková korektúra Zuzana Andrejco Ferusová
Zodpovedný redaktor Matúš Mládek
Technická redakcia Ivana Mládeková
Sadzba Samuel Ryba – Design Ryba
Tlač Těšínské papírny, s.r.o., Český Těšín

Prvé vydanie

Copyright © 2022. Things We Hide from the Light by Lucy Score.
Published by arrangement with Bookcase Literary Agency
and Corto Literary.
All rights reserved.
Cover design © Kari March

Translation © Terézia Štubniaková 2023
Slovak edition © Vydavateľstvo Aurora 2023

Kniha ISBN 978-80-8250-070-0
eBook ISBN 978-80-8250-071-7

*Na pamiatku Chrisa Wallera, manžela čitateľa,
ktorý ma požiadal, aby som v knihe použila slovo výstuž,
len aby tak mohol vyhrať stávkou so svojou manželkou.
Kate, dúfam, že keď ho tam opäť nájdeš, rozosmeje ťa to.*

JEDEN

MALIČKÉ ŽERAVÉ UHLÍKY

Nash

Federálni agenti v mojej kancelárii mali šťastie hneď z dvoch dôvodov.

Po prvé: môj ľavý hák už nebol tým, čím býval predtým, ako ma postrelili.

Po druhé: nedokázal som sa prinútiť k akýmkoľvek pocitom, a už vôbec nie k tomu, aby som sa vytočil tak veľmi, že budem zvažovať nejakú hlúposť.

„Ak sme to správne pochopili, na nájdení Duncana Huga máte osobný záujem,“ zhodnotila špeciálna agentka Sonala Idlerová z opačnej strany stola, kde sedela vzpriamená ako rúčka na metle. Pohľadom rýchlo preskočila na kávovú škvvrnu na mojej košeli.

Vedľa tejto nekompromisne pôsobiacej ženy, ktorá vyzerala, akoby na raňajky jedávala protokoly, sedel zástupca U.S. maršala Nolan Graham s fúzami a výzorom muža, ktorého prinútili do niečoho, na čo skutočne nemal chuť. A zdalo sa, že z toho obviňuje mňa.

Chcel som sa poriadne rozčúliť. Chcel som cítiť aj niečo iné ako len veľkú zívajúcu prázdnotu, ktorá sa cezo mňa valila nezastaviteľne ako príliv. Necítil som však nič. Existoval som len ja a prázdnota.

„Nemôžeme však dovoliť, aby ste tu vy a vaši chlapci a dievčatá pobehovali a miešali sa nám do vyšetrovania,“ pokračovala Idlerová.

Pred kanceláriou si seržant Grave Hopper práve do kávy pridával asi kilo cukru, zatiaľ čo pohľadom prebodával dvoch federálnych agentov. Za ním sa zvyšok oddelenia venoval bežným každodenným činnostiam malomestskej policajnej stanice.

Telefóny zvonili. Ozývalo sa ťukanie klávesníc. Policajti sa venovali občanom a káva chutila hrozne.

Všetci žili a dýchali. Všetci okrem mňa.

Ja som len predstieral.

Prekrižil som si ruky na hrudi a ignoroval ostré pichnutie v ramene.

„Oceňujem váš profesionálny nadhľad. Nerozumiem však tej poznámke o osobnom záujme. Nie som predsa prvý policajt, ktorého počas služby postrelili.“

„Taktiež sa na tom zozname nenachádzalo len vaše meno,“ po prvý raz sa ozval Graham.

Zaťal som zuby. Ten zoznam bol dôvod, prečo sa celá táto nočná mora začala.

„No boli ste prvým policajtom, na ktorého sa zamerali,“ dodala Idlerová. „Vaše meno sa síce nachádzalo na zozname LEO a ich informátorov, no táto záležitosť siaha oveľa ďalej ako len k jednej prestrelke. Toto je po prvý raz v histórii, čo sa nám do rúk dostalo niečo, čo by sme mohli prišifrovať Anthonymu Hugovi.“

Po prvý raz jej bolo z hlasu cítiť emócie. Špeciálna agentka Idlerová mala na prípade svoj vlastný záujem a tým záujmom bolo pritlačiť k stene zločineckého šéfa Anthonyho Huga.

„Tento prípad nemôže mať žiadne slabé miesta,“ pokračovala. „Práve preto si nemôžeme dovoliť, aby niektorí z miestnych obyvateľov brali veci do vlastných rúk. A nezáleží na tom, či majú policajné odznaky. Všeobecné dobro si vždy vyžaduje obeť.“

Rukou som si prešiel po brade a prekvapilo ma, že som na nej našiel viac ako len jemné strnisko. Holenie nebolo v týchto dňoch jednou z mojich priorit.

Predpokladala, že budem chcieť vyšetrovať. V súčasnej situácii to nebol hlúpy predpoklad. Nepoznala však moje malé tajomstvo. Nikto ho nepoznal. Navonok som sa možno zotavoval. Každý deň som si obliekol uniformu a prišiel som na stanicu. Vo vnútri mi však nič neostalo. Dokonca tam nezostala ani len túžba nájsť muža, ktorý bol za toto všetko zodpovedný.

„Ako sa má moje oddelenie podľa vás zachovať, ak sa tu Duncan Hugo odrazu objaví a bude si chcieť zastrieľať na niekoľkých obyvateľov mesta? Mali by sme azda odvrátiť zrak?“

Federáli si vymenili veľavravné pohľady. „Očakávame, že nás budete informovať o všetkých miestnych udalostiach, ktoré by mohli súvisieť s naším prípadom,“ vyhlásila Idlerová rozhodne. „Okrem vášho oddelenia máme k dispozícii ešte niekoľko zdrojov a žiadny osobný záujem.“

V ničote odrazu niečo zaiskrilo. *Hanba.*

Mal by som mať osobný záujem. Mal by som sa snažiť toho chlapa dolapiť. Ak nie kvôli sebe, tak kvôli Naomi a Waylay. Bratova snúbenica a jej neter boli totiž Hugovými obeťami, uniesol a terorizoval ich kvôli zoznamu, pre ktorý som vyfasoval dve guľky.

Časť zo mňa v tú noc umrela v priekope pri ceste a za tú, čo ostala, sa neoplatilo bojovať.

„Maršal Graham ostane nejaký čas nablízku, aby na veci dohliadol,“ pokračovala Idlerová.

Fúzač nebol očividne z celej situácie o nič viac nadšený než ja.

„Na nejaké konkrétne veci?“ opýtal som sa.

„Všetky potenciálne ciele na zozname majú pridelenú federálnu ochranu až dotedy, kým sa neuistíme, že im už viac nehrozí bezprostredné nebezpečenstvo,“ vysvetľovala Idlerová.

Ježiši. Ak sa prevalí, že sa tu potulujú federálni agenti a čakajú na to, kým niekto poruší zákon, celé mesto bude hore nohami a na to som skutočne nemal energiu.

„Nepotrebujem ochranu,“ uistil som ju. „Ak má Duncan Hugo aspoň trochu rozumu, k mestu sa nepriblíži. Už je dávno preč.“ Teda aspoň som si to počas bezsenných nocí nahováral.

„Nehnevajte sa na mňa, náčelník, no práve vás postrelili. Máte šťastie, že ste nažive,“ vyhlásil Graham s pohrdavým úškrnom.

„A čo snúbenica môjho brata a jej neter? Hugo ich uniesol. Aj im pridelite ochranu?“

„Nemáme dôvod predpokladať, že Naomi a Waylay Wittovým v tejto chvíli hrozí nebezpečenstvo,“ pokračovala Idlerová.

Pichanie v ramene sa zmenilo na tupé pulzovanie podobné tomu v mojej hlave. V poslednom čase som toho veľa nenaspal, dochádzala mi trpezlivosť a bol som presvedčený, že ak tieto dva trne v zadku okamžite neopustia kanceláriu, už sa dlhšie nedokážem ovládať.

Postavil som sa a so všetkým južanským šarmom, ktorý som v tej chvíli dokázal nahromadiť, som vyhlásil: „Rozumiem. A teraz, ak ma ospravedlníte, sa musím starať o mesto.“

Agenti sa postavili a z povinnosti mi potriasli rukou.

„Ocenil by som, keby ste ma o všetkom informovali, keďže mám, podľa vás, na celej záležitosti osobný záujem,“ požiadal som ich, keď pristúpili k dverám.

„Celkom určite sa s vami podelíme o všetky prístupné informácie,“ uistila ma Idlerová. „Taktiež očakávame, že nám zavoláte ihneď, ako si spomeniete na čokoľvek, čo súvisí so strelbou.“

„Určite,“ precedil som pomedzi zuby. Kombinácia fyzických zranení, straty pamäti a tupej prázdnoty zo mňa spravila tieň muža, ktorým som kedysi býval.

„Čoskoro sa uvidíme,“ lúčil sa Graham a jeho slová vyznievali ako vyhrážka.

Počkal som, kým si odpratali zadky zo stanice, a až potom som z vešiaka stiahol bundu. Keď som si ju naťahoval, rana na pleci zaprotestovala. Tá v trupe na tom nebola o nič lepšie.

„Všetko v poriadku, náčelník?“ opýtal sa ma Grave, keď som vyšiel z kancelárie.

Za normálnych okolností by môj seržant trval aspoň na hodinovom stretnutí, pri ktorom by som mu prezradil všetky detaily rozhovoru a spoločne by sme si z chuti zanáďovali na všetky procesné kraviny. Odkedy ma však postrelili, všetci si dávali záležať na tom, aby so mnou zaobchádzali ako v rukavičkách.

Možno som veci neskrýval tak dobre, ako som si myslel.

„Všetko v pohode,“ odvetil som drsnejšie, ako som zamýšľal.

„Ideš von?“ nevzdával sa.

„Hej.“

Dychtivá nová strážnička vyskočila, akoby ju zo stoličky vystrelila pružina. „Ak máte chuť na obed, náčelník, môžem vám niečo priniesť od Dina,“ ponúkla sa.

Tashi Bannerjeeová, narodená a vychovaná v Knockemoute, práve vychodila policajnú akadémiu. V tejto chvíli sa jej topánky ligotali a vlasy mala uhladené do nadpriemerne dokonalého uzla. Pred štyrmi rokmi však počas strednej školy dostala pokutu za to, že sa na koni prehnala cez drive-thru miestneho rýchleho občerstvenia. Väčšina zamestnancov policajnej stanice v mladosti porušovala pravidlá, čo v praxi znamenalo, že sme sa nakoniec rozhodli zákon presadzovať – namiesto toho, aby sme sa ho snažili prekabátiť.

„Obed si zvládnem kúpiť aj sám,“ vyštekol som.

Na pár sekúnd pred tým, ako sa spamätala, jej posmutnela tvár a ja som sa cítil, akoby som práve uštedril kopanec šteniatku. *Do riti*. Stával sa zo mňa môj brat.

„Vďaka za ochotu,“ dodal som trochu pokojnejšie.

Skvelé. Teraz budem musieť urobiť niečo milé. Znovu. Gesto, ktoré bude hovoriť „odpusť, že som taký čurák“, presne také, na ktoré som momentálne nemal dostatok energie. Tento týždeň som už stihol kúpiť kávu, šišky a po obzvlášť trápnom výbuchu kvôli termostatu v kancelárii čokoládové tyčinky z benzínky.

„Idem na rehabilitáciu. Vrátim sa asi o hodinu.“

S tými slovami som vykročil do chodby a vyrazil som k východu, akoby som mal na práci niečo veľmi dôležité, v prípade, že by sa mi niekto chystal prihovoriť.

Vyčistil som si myseľ a snažil sa sústrediť na to, čo som mal priamo pred očami. Keď som prudko roztvoril dvere na Obecnej budove Knoxa Morgana, do tváre mi plnou silou udrela virgínska jeseň. Na oblohe takej modrej, že ma z nej takmer rozboleli oči, žiarilo slnko. Stromy lemujúce ulice sa predvádzali v plnej kráse

a vymieňali svoj zelený šat za červenohnedú, žltú a oranžovú. Vo výkladoch v centre mesta dominovali tekvice a baly slamy.

Z myšlienok ma vytrhol rachot motorky. Zodvihol som hlavu a pozoroval som, ako popri mne prefrčal Harvey Lithgow. Na prilbe mal diablove rohy a na sedadle za sebou vztýčenú umeľohmotnú lebku.

Pred tým, ako prefrčal dole ulicou aspoň o pätnásť kilometrov za hodinu rýchlejšie, než povoľovala stanovená rýchlosť, mávol mi na pozdrav.

Jeseň som mal vždy najradšej. Nové začiatky. Pekné dievčatá v tenkých pulóvrokoch. Futbalová sezóna. Školské stretávky. Studené noci, pri ktorých vás zohrieval bourbon a vysoké vaty.

Teraz však bolo všetko iné. *Ja som bol iný.*

Keďže som o rehabilitácii klamal, nemohol som sa premávať s obedom v centre mesta, a tak som zamieril domov.

Urobím si sendvič, na ktorý ani nemám chuť, a v tichosti sa budem snažiť prísť na to, ako prežiť zvyšok dňa a nebyť pri tom taký strašný čurák.

Musím sa pozbierať. Posúvanie papierov po stole a zúčastňovanie sa na niekoľkých stretnutiach, tak ako každá iná neschopná bábka vo vedúcej pozícii, ku ktorým som sa momentálne radil, predsa nebolo nič ťažké.

„Dobré ráno, náčelník,“ pozdravila ma Tallulah St. Johnová, miestna mechanika a spolumajiteľka Café Rev, zatiaľ čo priamo predou mnou prešla cez cestu na červenú. Dlhé čierne vrkôčiky mala prehodené cez plece pracovnej kombinézy. V jednej ruke držala tašku s nákupom a v druhej kávu, ktorú jej pravdepodobne pripravil jej manžel.

„Dobré, Tashi.“

Obyvatelia Knockemoutu zo všetkého najradšej ignorovali zákony. Zatiaľ čo ja som sa vždy pridržal čiernej a bielej, občas to vyzeralo tak, že všetci ostatní žili v sivej zóne. Keďže toto mesto založili zločineckí rebeli, pravidlá a smernice tu vôbec nikoho nezaujímali. Bývalý policajný náčelník s radosťou dovolil obyvateľom, aby zobrali veci do vlastných rúk, zatiaľ čo sa oháňal

odznakom a viac než dvadsať rokov zneužíval svoju pozíciu na vlastné obohacovanie.

Ja som túto funkciu zastával už päť rokov. Mesto bolo mojím domovom a jeho obyvateľov som považoval za rodinu. Očividne sa mi ich však ešte stále nepodarilo naučiť rešpektovať zákon. Nepotrvá dlho a uvedomia si, že ich viac nedokážem ochrániť.

Cinkol mi telefón a skôr, ako som si uvedomil, že ho na tej strane už viac nenosím, som sa poň načiahol ľavou rukou. Potichu som zanaďoval a vytiahol som ho z druhého vrecka.

Knox: Povedz federálom, že ma môžu bozať v riť. A keď s tým už začnú, môžu bozať v riť aj zvyšok mesta.

Samozrejme, že môj brat vedel o federálnych agentoch. Správy sa po meste určite rozšírili v momente, keď ich služobný sedan vplával na hlavnú ulicu. Teraz sa mi však o tom nechcelo debatovať. Nechcelo sa mi robiť vôbec nič.

V ruke mi zazvonil telefón.

Naomi.

Ešte prednedávnom by som ten hovor zodvihol rýchlosťou blesku. Nová čašníčka, ktorej chvíľu neprialo šťastie, sa mi páčila. Namiesto mňa sa však nevysvetliteľne zaľúbila do môjho ušomraného brata. Toho pobláznenia som sa rýchlo vzdal a bolo to jednoduchšie, ako som si myslel. Ohromne sa mi však páčilo, ako Knoxa rozčuľovalo, keď mi jeho budúca manželka občas zavolala, aby zistila, ako sa mám.

Teraz to však pre mňa predstavovalo len ďalšiu zodpovednosť, ktorej som momentálne nedokázal čeliť.

Zabočil som do svojej ulice a poslal som hovor priamo do odkazovej schránky.

„Dobré ráno, náčelník,“ zavolala na mňa Neecey, zatiaľ čo pred vchod do pizzerie vykladala tabuľu. Dinova pizzeria otvárala sedem dní v týždni presne o jedenástej ráno. To znamenalo, že skôr, ako som zutekal, som zvládol pracovať celé štyri hodiny. Nový rekord.

„Dobré ráno, Neece,“ odzdravil som bez nadšenia.

Chcel som ísť domov a zavrieť za sebou dvere. Uzavrieť sa pred svetom a ponoriť sa do temnoty. Netúžil som sa každé dva metre zapájať do rozhovoru.

„Počula som, že federál s fúzmi ostáva na nejaký čas v meste. Myslíte, že si pobyt v moteli užije?“ vyhlásila, pričom sa jej zlomyselne zablýskalo v očiach.

Táto žena bola žuvačku prežúvajúca jazyčnica v okuliaroch, ktorá značnú časť svojho pracovného času trávila klebetením s polovicou mesta. Tentoraz však mala pravdu. Náš motel bol mokrým snom každého zdravotného inšpektora. Porušovanie predpisov na každom kroku. Nieкто by mal to miesto konečne kúpiť a celé ho zbúrať.

„Prepáč, Neece. Toto musím zobrať,“ zaklamal som, zdvíhajúc telefón k uchu a predstierajúc dôležitý hovor. V momente, keď vbehla dovnútra, som vrátil telefón do vrečka a rýchlo som zamieril k vchodu do budovy, kde sa nachádzal môj byt.

Úlava netrvala dlho. Dvere vedúce k schodisku, vyrobené z dreva a hrubého skla, boli podopreté škatuľou s nápisom naškrabaným rukou: *Záznamy*.

S očami stále uprenými na škatuľu som vstúpil dovnútra.

„Osral to pes!“ ozval sa zhora ženský hlas, ktorý nepatril mojej postaršej susede.

Zrak som zodvihol práve včas, aby som zbadal, ako sa ku mne, ako akýsi dizajnerský stoh slamy, schodiskom rúti drahý čierny ruksak. Na polceste hore schodmi ma zaujal pár dlhých štíhlych nôh. Obopínali ich lesklé legínsy farby machu a výhľad sa neustále zlepšoval. Chlpatý krátky sveter odhaloval hladkú, opálenú pokožku a pevné brušné svaly a súčasne zvyrazňoval jemné krivky. Najviac pozornosti si však zasluhovala tvár. Lícne kosti, akoby vytesané z mramoru. Veľké, tmavé oči. Podráždene stisnuté plné pery.

Tmavé, takmer čierne vlasy ostrihané nakrátko vyzerali, akoby ich práve nieкто prehrabol prstami. Pri tej myšlienke ma okamžite zasvrbeli tie moje.

Angelina Solavita, známa pod menom Lina, alebo aj ako bývalá priateľka môjho brata, bola poriadna koš a práve teraz stála na schodisku smerujúcem k môjmu bytu.

Toto sa mi vôbec nepozdávalo.

Zohol som sa a zodvihol som ruksak, ktorý mi pristál pri nohách.

„Prepáč, že som po tebe hodila svoju batožinu,“ zakričala na mňa, zatiaľ čo po posledných pár schodoch s námahou ťahala veľký kufor na kolieskach.

Výhľad mi neprekážal, no nezáväzného rozhovoru som sa obával.

Na druhom poschodí sa nachádzali tri byty: môj, byt pani Tweedyovej a prázdny byt hneď vedľa môjho.

Stačilo, že som sa musel deliť o obytné priestory s postaršou vdovou, ktorej výrazy ako súkromie a osobný priestor vôbec nič nehovorili. Netúžil som po tom, aby ma doma rozptyľovala ďalšia vec. Dokonca ani vtedy, keď vyzerala ako Lina.

„Sťahuješ sa ku mne?“ zavolať som, keď sa opäť objavila na schodisku. Slová vyznievali nútene a hlas som mal priškrtený.

Venovala mi jeden zo svojich sexy úškrnov. „Hej. Čo máme na večeru?“

Pozoroval som, ako ladne zbehla po schodoch.

„Bohužiaľ ti nemám veľmi čo ponúknuť.“ V potravinách som nebol od... Pravdupovediac som sa na posledný nákup v Groverových potravinách nedokázal rozpamätať. Keď mi napadlo, že by som mal niečo zjesť, išiel som sa niekam naobedovať.

Lina zastala na poslednom schode, takže sme jeden druhému hľadeli do očí. Pomaly si ma premerala a naširoko sa usmiala. „Len sa tak nepodceňuj, čarostrelec.“

Po prvý raz ma tak nazvala pred niekoľkými týždňami, keď mi po tom, čo som zachraňoval zadok svojmu bratovi, čistila potrhané stehy. Vtedy som mal myslieť na lavínu papierovačiek, ktorá na mňa po únose a následnej prestrelke čakala. Namiesto toho som sedel opretý o stenu, rozptýlený Lininými pokojnými, kompetentnými rukami a jej čistou sviežou vôňou.

„Flirtuješ so mnou?“ nechcel som to povedať nahlas, no na nohách som sa držal len silou vôle. Aspoň som na ňu nevybalil, že sa mi páči vôňa jej prášku na pranie.

Nadvihla obočie. „Si môj atraktívny nový sused, náčelník polície a brat môjho frajera zo strednej.“

Naklonila sa ku mne o pár centimetrov bližšie a mne sa pritom v bruchu rozhorela iskrička niečoho teplého. Chcel som ju chytiť a zviať ju v dlaniach, až kým mi neroztopí zmrznutú krv.

„Milujem zlé nápady. A čo ty?“ Úsmev mala odrazu nebezpečný.

V minulosti by som sa chytil na háčik a vychutnal si dobrý flirt. Ocenil by som vzájomnú príťažlivosť. Teraz som bol však iný človek.

Zodvihol som jej ruksak a pridržal ho za pútko. Keď sa poň načiahla, prsty sa jej obtočili okolo mojich. Stretli sa nám pohľady a na pár sekúnd ani jeden z nás neuhol. Z iskierky odrazu vzniklo niekoľko malých žeravých uhlíkov a takmer to stačilo, aby som sa rozpamätal na to, aké to je, keď niečo cítite.

Takmer.

Sústredene ma pozorovala. Tie tmavohnedé oči ma skúmali, akoby som bol otvorená kniha.

Vymotal som si prsty spod tých jej. „Kde to pracuješ?“ opýtal som sa. Raz to letmo spomenula, zhodnotila, že jej práca je nudná, a zmenila tému. Jej očiam však nič neuniklo a mňa zaujímalo, aký druh práce mohla celé týždne vykonávať niekde vo Volákosavolákove vo Virgínii.

„Poistovníctvo,“ odvetila prehadzujúc si ruksak cez plece.

Ani jeden z nás sa nehýbal. Ja hlavne preto, že tie uhlíky boli jediná dobrá vec, ktorú som za posledné týždne cítil.

„Aké poistenie?“

„Prečo? Chceš si azda založiť novú poisťku?“ podpichla ma a začala sa odo mňa odťahovať.

Ja som ju však chcel mať nablízku. Potreboval som, aby rozdúchala tie slabé iskierky a zistila, či vo mne ešte ostalo niečo, čo sa dokáže rozhorieť.

„Chceš, aby som ti to vyniesol hore?“ ponúkol som sa ukazujúc palcom na škatuľu podopierajúcu dvere.

Z tváre jej zmizol úsmev. „Netreba,“ vyhrkla a chystala sa ma obísť.

Zatarasil som jej cestu. „Ak pani Tweedyová zistí, že som ťa nechal, aby si tú škatuľu ťahala hore schodmi sama, zabije ma,“ trval som na svojom.

„Pani Tweedyová?“

Prstom som namieril na poschodie. „2C. Momentálne je na stretnutí vzpieračov, no nepochybujem, že sa čoskoro zoznámite. Určite si to nenechá ujsť.“

„Keďže tu nie je, nedozvie sa, že si si nepodráždil rany po gul'kách, pretože si trval na tom, aby si mi vyniesol hore schodmi škatuľu s papiermi,“ poznamenala Lina. „Ako sa hoja?“

„Dobre,“ zaklamal som.

Zahmkala a opäť nadvihla obočie. „Skutočne?“

Neverila mi. No ja som tak zúfalo túžil po tých tenučkých zdrapoch citov, že mi to bolo jedno.

„Celkom určite,“ nedal som sa.

Donieslo sa ku mne slabučké zvonenie a Lina si s podráždeným výrazom na tvári vyťahovala zo skrytého vrecka na páse legíns telefón. Skôr ako stlačila tlačidlo „ignorovať“, som na obrazovke zbadal slovo „Mama“. Zdalo sa, že sa obaja vyhýbame rodinným príslušníkom.

Využil som rozptýlenie a ľavou rukou som zodvihol škatuľu. Celé plece mi pulzovalo a po chrbte mi stiekol pramienok studeného potu. Iskierky sa však vrátili hneď po tom, čo som sa jej opäť zahľadel do očí.

Netušil som, čo to je, no vedel som, že to potrebujem.

„Vidím, že si rovnako morgánovsky tvrdohlavý ako tvoj brat,“ zhodnotila zastrkávajúc telefón späť do vrecka. Skôr ako vyrazila hore schodmi, opäť si ma skúmavo prezrela.

„Keď už hovoríme o Knoxovi,“ pokračoval som a zo všetkých síl som sa snažil vyznievať čo najprirodzenejšie, „predpokladám, že sa sťahuješ do 2B?“ Táto budova patrila môjmu bratovi a jej súčasťou bol bar a holičstvo na prvom poschodí.

„Áno. Predtým som bývala v moteli,“ odvetila.

Ďakoval som nebesiam za to, že teraz kráča po schodoch pomalšie, ako keď išla dole.

„Nechce sa mi veriť, ako dlho si tam vydržala.“

„Dnes ráno som sa stala svedkom súboja medzi potkanom a švábom rovnako veľkým ako spomínaný potkan. To bola posledná kvapka,“ zhodnotila.

„Mohla si ostať u Knoxa a Naomi,“ pokračoval som v snahe vytlačiť zo seba čo najviac slov skôr, ako budem príliš vyčerpaný na to, aby som mohol hovoriť. Nebol som v dobrej fyzickej kondícii a jej pekne tvarovaný zadok v obtiahnutých legínsach môjmu kardiovaskulárnemu systému vôbec nepomáhal.

„Potrebujem vlastný priestor,“ vysvetlila.

Dostali sme sa na koniec schodov a zatiaľ čo mi po chrbte stekali prúdy studeného potu, som ju nasledoval do otvorených dverí hneď vedľa vchodu do môjho bytu. Naozaj musím opäť začať chodiť do posilňovne. Ak mám byť do konca života chodiacou mŕtvolou, mohol by som prinajmenšom zvládať rozhovor pri výstupe hore schodmi.

Lina vo vnútri zhodila ruksak a potom sa otočila, aby mi z rúk zobrala škatuľu.

Opäť sme sa dotkli prstami.

Opäť som niečo pocítil. A nebola to len bolesť v ramene a prázdnota v hrudi.

„Vďaka za pomoc,“ povedala berúc mi škatuľu z rúk.

„Ak budeš niečo potrebovať, som hneď vedľa,“ pripomenul som jej.

Jemne sa jej zvltnili pery. „Dobre vedieť. Vidíme sa, čarostrelec.“

Stál som tam ako prikovaný, dokonca aj po tom, čo zabuchla dvere, a čakal som, kým aj posledný z uhlíkov úplne nevyhasne.

DVA

VYHÝBACIE TAKTIKY

Lina

Svoje nové vchodové dvere som zavrela pred dvojmetrovým, zraneným a skormúteným Nashom Morganom.

„Na to ani len nepomysli,“ napomenul som sa.

Zvyčajne mi vôbec neprekážalo riskovať a hrať sa s ohňom. A presne tak by som nazvala spoznávanie Svalnáča Dobrorobka, ako ho nazvali dámy z Knockemoutu. Teraz som však mala na práci dôležitejšie veci než flirtovaním odháňať smútok, ktorý Nash nosil ako plášť.

Zranený a skormútený, opäť mi prebehlo hlavou, kým som cez izbu niesla škatuľu so záznamami.

Príťažlivosť, ktorú som k nemu cítila, ma neprekvapovala. Hoci som si chlapov zvyčajne najskôr užila a potom ich opustila, oceňovala som aj dobrú výzvu. A dostať sa mu pod starostlivo nasadenú masku a zistiť, kvôli čomu má v tých svojich smutných hrdinských očiach tiene, by bola teda poriadna výzva.

Nash však na mňa pôsobil ako niekto, kto sa chce usadiť, a ja som bola na vzťahy alergická.

Keď ste o niekoho prejavili záujem, okamžite si začal namýšľať, že má právo hovoriť vám, čo robiť a ako to robiť. Dve z mojich najmenej obľúbených vecí. Mala som rada zábavu, vzrušenie